

Nepokojné mesto

N O R A B A R Á T H O V Á

Nora Baráthová

Nepokojné mesto

ČADRA
2023

**Čo je dnes pravda?
Ten má pravdu, kto dá viac...**

občan Levoče

Obsah

1645.....	7
1646.....	47
1647.....	129
1648.....	241
1649.....	351
O autorke	408
Muž, ktorý kráčal za smrťou	411
Aj zradcom sa odpúšťa	413
Meč a srdce.....	415

1645

1

Po zaprášenej ceste kráčal mladý muž.

Jeho krok bol pomalý, poznamenaný dialkou i časom.

Cestu po jednej strane lemovali lúky s vysokou divou trávou, nad ktorou sa vznášalo posledné babie leto. Na druhej strane sa prudko zvažoval k pokojným vodám rieky Poprad hustý trávnatý breh.

Muž zastal.

Videl sivé tiene Snežného pohoria, z ich trhlín sa škeril večne biely sneh, ktorý odtiaľ nevyhnalo ani najteplejšie slnko.

Opäť vykročil, no vybočil z cesty.

Ešte sa vyštveráť na lúku a uvidí svoje rodné mesto Kežmarok. Nebol tu už dlhých šesť rokov.

Nemýlil sa.

Vynorilo sa mesto, obkolesené pevnými dvojitými hradbami. Vpredu sa dovysoka vypína mohutná veža Vyšnej brány. Most cez priekopu je spustený, prechádza ním hřba drobných postáv. Vidieť aj štíhle biele atiky radnice. A celkom vzadu sa trochu zlovestne červeniajú hradné veže. Ba či sa ešte stále ne-

znáša slobodné kráľovské mesto Kežmarok s hradným pánom Thökölym?

Vietor šumel vysokou mäkkou trávou, v ktorej svietili posledné zvončeky. Čoskoro príde mráz a všetko spáli. Aj belasé zvončeky. Na chvíľu si sadol.

Odrazu mu stiahla srdce neznáma bolesť. Spomenul si na Máriu a jej oči. Nedokázal sa pred odchodom rozlúčiť s jej hrobom. Ani ho nevidel. Načo. Vždy si bude Máriu pamätať ako živú.

Vážení kežmarskí mešťania krútili hlavami nad ich známosťou: on, Žigmund Moes mladší, bol predsa synom jedného z prvých senátorov, zeman, a ona, Mária Ollmützerová, bola iba dcérou nebohatého obuvníckeho majstra bez erbu. Ba ani vlastný otec nesúhlasil so synovou známosťou.

Aby nebolo toľko rečí, rozhodol sa mladý zlatnícky majster odísť na nejaký čas z Kežmarku. Ľudí s jeho remeslom vítajú všade s otvoreným náručím. A kým sa vráti z ciest, ľudia sa upokoja.

Vrátil sa po dvoch rokoch. Máriu už nenašiel živú. Prišla na ňu náhla choroba, prechladila si pľúca.

Nevydržal doma. Cítil sa ako vinník, ktorý si nikde nenačádza svoje miesto. Ďalších šesť rokov chodil po svete. Hodne sa naučil. Mnohému porozumel. A keď si uvedomil, že šťastie nikde nebude jeho sprievodcom, rozhodol sa predsa len vrátiť.

Odrazu ho vyrušilo temné dunenie.

Bubny. Zlovestný rachot. Nikdy neveští nič dobrého.

Rýchlo sa postavil.

Po padacom moste prechádzal dav ľudí. Napredku šli bubeníci, za nimi muži v čiernom a po nich červeno odetá postava. Kat. A za ním niekoho vedú.

Žigmund Moes mladší v tej chvíli zabudol na únavu. Poponáhľal sa. Popravisko je vzdialené od mesta. Stihne to. Príde tam s ostatnými.

Zrýchlil krok.

Poháňalo ho vzdialené dunenie bubnov, ktoré sa pri popravách omotávali čiernym súknom.

„Už ju vedú!“ zvolalo chlapčisko a zoskočilo z dreveného popravčieho lešenia.

Bolo vzrušené ako všetci ostatní.

„Len pozrite, kráča ako svätica!“ povedalo dievča, pri ktorom chlapec zastal.

„Panna Evelína,“ pozrel na ňu vážne chlapec, „aj vy veríte, že Anna Vogelová je bosorka?“

„Jano! Jano Ollmützer!“ zdesilo sa dievča. „Ty pochybuješ nad rozsudkom pánov sudcov?“

„Ale nie!“ zahundral chlapec a stratil sa v narastajúcom dave.

„Už idú, rozostúpte sa!“ zašumeli ľudia. „Opusťte lešenie!“

Od mesta sa blížil sprievod. Boli v ňom mestskí vojaci i vojaci z hradu, šli pokojne vedľa seba, medzi nimi richtár i senátori. Kat so svojimi pomocníkmi viedol odsúdenú. Za ňou sa ponáhľal kňaz. Sprievod uzatváralo nespočetné množstvo mešťanov, ktorí ešte nestihli obkolesiť Aasflecken, miesto, kde sa popravovalo.

„Tak ju neupália?“ zaznelo sklamanie z akéhosi ženského hlasu.

„Kdeže! Doktor pre ňu vymohol sekeru. Sekeru! Pch! Do vreca by ju mali zaviazať a utopiť!“

„Určite by sa aj v Poprade utopila!“ zasmial sa akýsi muž. „Voda je malá, tam sa ani šteňa neutopí. A doktorovi nedávajte za vinu. Musel ju súdiť aj on, hoci mu je vlastná sesternica.“

„Bosorák ako ona! Obidvoch by mali...“

„Mlč, Beta!“ zasiahol rýchlo muž. „Doktor Kluger je senátorom, to si pamätaj! Nedajbože niekto niečo začuje, udá ťa a celý deň budeš sedieť na pranieri!“

Posledné údery bubnov.

Kat vyvádza odsúdenú. Nesáca ju, netlačí, je predsa urodzená. No neľutuje ju. Akoby aj mohol byť inak katom?

Za odsúdenou vychádzajú jej sudcovia: Žigmund Moes starší, richtár a hlavný sudca v jednej osobe; niekoľko senátorov a notár Finx.

Notár, sotva si ovládajúc hlas, prečítal ľuďom ešte raz rozsudok nad obžalovanou. Zabila sotva narodené dieťa. Dieťa — netvora. Sama vyznala, že ho mala s diablom. Je vrahyňou a bosorkou.

Notára sprevádzal súhlasný mrmot ľudu.

„Anna Vogelová,“ ozval sa už do ticha kňazov hlas. „Uznaj aspoň teraz svoju vinu, aby mala tvoja duša pokoj.“

Ľudia zatajili dych, ale žena mlčala. Richtár pozrel na senátorov.

Schullerovi horeli líca, Pongrác klopil oči. Renholt bol vzrušený v očakávaní, doktor Kluger bol biely ako stena.

K richtárovi podišiel kat, podal mu čiernu paličku. Ak ju celú odhodí, odsúdená dostane milosť. Ale ak ju zlomí...

„Tá žena sa ešte dá zachrániť,“ povedal ticho Moes, aby ho počuli iba radní páni, „ak sa prizná ten, kto ju dostal do nešťastia.“

„Je to predsa vrahyňa!“ pohoršil sa Schuller.

„Sama priznala, že obcovala s diablom!“ vyhrkol Renholt.

„S ľudským diablom,“ poznamenal Moes. „Naozaj neviete, kto to bol? Nikto z vás to nevie? Ani vy, doktor?“

Muži mlčali.

Richtár vzal paličku do oboch rúk. Teraz...

Viktor Kluger zovrel päste. Keby mohol, keby vedel všetkých rozohnať! Nie, nie rozohnať, zabiť!

Dookola ticho. Ľud čaká. Do hrobového ticha udrie prasknutie dreva.

Nad odsúdenou sa uzavrelo nebo spravodlivosti. Písal sa október roku Pána 1645.

Na dolnom konci mesta Kežmarku stojí už po stáročia hrad. Nie je veľký, ba nestojí ani na kopci, ale dokonca v samotnom meste. Postavili ho vraj preto, aby bránil mesto, pretože neďaleko sú poľské hranice. Hrad však mesto nebráni. Hrad s mestom bojuje.

Už takmer sedemdesiat rokov sídli na ňom rodina Thökölyovcov, najhorší zemepáni, akých si mesto mohlo priať. Lebo predošli — Zápoľskovci, Laskyovci i Rueberovci sa s mestom znášali, neupierali mu nijaké právo. Ak sa mesto vzťahalo, vzťahal sa i hrad. Aj cisár bol potom povoľnejší k žiadostiam svojich verných sluhov.

Štefan Thököly starší sedí pri okne svojej najsilnejšej veže, z ktorej má výhľad na všetky strany. Vyhrieva sa na slnku a rozmýšľa. V hrade je málo vojakov. Ani nie tridsať. Keby k niečomu došlo, sotva by ubránili svojho pána. Bude treba rozšíriť ich počet. Časy sú neisté, mesto nechce pána poslúchať, hoci by

malo. Veruže malo! Mestu Kežmarku asi nestačilo, že sa vyše sto rokov súdilo a bilo s Levočou o voľajaké sprosté právo skladu, teraz si trúfa napadnúť aj vlastný hrad a svojho pána!

„Smiem vstúpiť, vaša milosť?“ vyrušil hradného pána z myšlienok kastelán Medery.

„Čo dobrého prinášaš, Štefan?“

„Vaša milosť, poprava bosorky sa vykonala. Boli pri tom aj naši vojaci.“

„Ludia nereptali?“

„Nie.“

„Nenadávali mojim vojakom?“

„Nie, vaša milosť. Všíkali si len tú bosorku. A nech si vaša milosť predstaví, ona nič neoľutovala. Čakali sme, či si pre ňu nepríde sám Lucifer, ale...“

„Neprišiel,“ uškrnie sa Thököly.

„Vaša milosť,“ zdesí sa kastelán, „ale ona bola naozaj...“

„Bosorka,“ preruší ho a doplní hradný pán. „Práve také bolo aj to naozajstné strašidlo vo zvonici a potom sme zistili, že tam lietajú sovy. Štefan, Štefan, chodievaj menej do mojich pivníc a prestane ťa strašiť!“

Kastelán prudko sčervenie. Z hanby i zo strachu, že pán pozná jeho bočné cesty.

„Z Prešporku neprišli nijaké správy?“ pýta sa Thököly.

„Nie, vaša milosť.“

„Pošli niekoho do Strážok. Do kaštieľa. Hádám tam budú vedieť, kedy zasadne snem. Čakám naň ako na spasenie,“ povie Thököly.

Medery chápe pána. Snem má rozhodovať o dlhoročnom spore medzi hradom a mestom. Pán Thököly je síce vlastní-

kom Kežmarku, ale nemá to potvrdené na papieri. A na tom mu veľmi záleží, aby tak bolo.

Keď Medery vidí, že pán je znovu zaujatý svojimi myšlienkami, ticho odíde z miestnosti a ponáhľa sa točitým schodištom na nádvorie hradu. Hneď neďaleko je vchod do nádherných klenutých pivníc s ešte krajšími obrovskými sudmi.

Tam nemôže ani sova, ani strašidlo.

Októbrový večer prichádza zavčasu a naraz. Ešte pred chvíľou stálo slnko pri štítoch Snežného pohoria, no len čo ich prekročilo, zavládlo nad krajinou kráľovstvo noci. Gašpar Slavkovský opustil debatujúce hlúčky mešťanov ešte stále vzrušených popravou bosorky. Nezastavil sa ani na radnici, šiel rovno do svojho domu na Novej ulici. Býval tu celkom sám. Žena mu dávno umrela a deti sa porozchádzali po svete.

Z diaľky videl, že pri bráne jeho domu stojí človek. Nepoznal ho. Ba ani zblízka ho nepoznal, hoci muž pozdravil a bolo zrejmé, že čaká na starého majstra. Bol vysoký, dlhovlasý, s fúzmi a bradou.

„Pán krstný otec,“ ozval sa muž znova.

„Preboha, Žigmund!“ zhíkol starý muž. „To hádam ani nie je možné. Poď, syn môj, poď,“ náhlil sa Gašpar Slavkovský otvoriť bránu svojho domu, takmer netrafil kľúčom do zámky. „Nepoznal som ťa. Voľajako si sa zmenil.“

Mladý muž zhodil batoh v predsieni a nasledoval majstra do izby. Slavkovský zapálil sviecu. Hádzala ostré tieň po starom skromnom nábytku.

„Nepísal si, nikto o tebe nevedel,“ rozhovoril sa majster. „Sadni si, najesť sa ti dám, napiť... A rozprávaj, kde si bol, čo si videl.“

Žigmund Moes mladší zhlboka vydýchol.

„Vy mi nezazlievate, že som vtedy odišiel z domu?“ neodpovedal starému mužovi a sám položil otázku.

„Nuž,“ zrozpačiteľ Slavkovský, „čo ja viem? Ale ľudia sa ani veľmi nečudovali. Skôr to schvaľovali.“

„Okrem otca.“

„Nuž hej. Veď má už len teba, Žigmund.“

„Áno. Ale keby nám nebol on zakazoval...“

„Nechaj to, syn môj,“ prerušil majster mladého muža. „Nespomínaj staré bolesti. Nepomôžeš si.“

Moes neodpovedal. Rád prijal večeru od mäsiarskeho cechmajstra, jeho voňavé klobásky mu odrazu pripomenuli detstvo. Kolkokrát sa prechoval v tomto dome!

„Pán krstný otec, koho ste to dnes popravovali?“

Slavkovský pozrel prekvapene na Moesa: už aj to vie?

„Bol som pri tom,“ priznal sa Moes. „Ale nikto ma nespoznal.“

„Bola to špinavá vec, Žigmund,“ mávol rukou majster. „Tá žena bola slobodná. Tajila, že čaká dieťa, narodilo sa ako mrzák, zabila ho, zakopala a onedlho ho vyhrabali psy.“

„Kto bol otcom?“ zhíkol Moes.

„Nepovedala. Nakoniec vyznala, že diabol. A ktovie. Ona bola nejaká čudná. Ako prišla do Kežmarku, začal padať kamenec, na dobytok prišiel mor...“

Moes ticho hvizdol. Čo sa tu všetko stalo!

„Doma si ešte nebol?“ spýtal sa ticho Slavkovský.

„Nie,“ povedal Moes tvrdo.

Gašpar Slavkovský bol odrazu rád, že nevyniesol lôžko po svojej nebohej na povalu. Vždy sa na to chystal, no nikdy to ne-

urobil. Má teda posteľ pre svojho krstného syna. Veď tu nebude spať po prvýkrát!

„Videl som pri poprave aj hradných vojakov,“ znova prehovoril Moes. „Čo tam hľadali?“

„Čo? Veď už nič nemôžeme sami robiť! Všetko musíme hlásiť hradnému pánovi! Aj túto popravu, hoci s ňou súhlasil. Teší ho, že sa už zabíjame aj medzi sebou,“ povedal muž trpkou. „Teraz budeme mať tovarišský krst. Aj na ten sme si museli pýtať povolenie. Veru, tak sme dobačovali, syn môj. Tak!“

„A vy ste s tým spokojní?“

„Nie sme.“

„Tak prečo to robíte?“

„Na budúci rok bude zasadať uhorský snem. Ten má rozhodnúť o našom osude.“

„Cudzí budú rozhodovať? Prečo sa nerozhodnete sami?“

Starý muž pozrel do tváre Žigmunda Moesa. V jeho očiach sa odrážali plamienky sviece.

„Ja by som sa nevzdával. Treba bojovať. Šiel by som hoci aj do Viedne za panovníkom. On nám predsa musí prisúdiť spravodlivosť, veď sme jeho mesto!“

„Kedysi sme aj my posielali poslov do Viedne,“ pousmial sa smutno Slavkovský. „Thököly ich zachytil a donútil celé mesto odprisať, že sa viac proti hradu nepostaví.“

Moes nechápavo pokrútil hlavou. Za jeho chlapčenských čias nedošlo k nijakým väčším násilnostiam. Je síce pravda, remeselníci museli zadarmo pracovať na hrade, dane sa platili, lesy vyrubovali.

„Áno,“ povedal Slavkovský, „vy mladí ste už iní. Utekáte z poddanského mesta na slobodu. A koľkí sa už nevrátia, inde si nájdú domov!“

„Ja som sa vrátil, pán krstný otec,“ povedal Moes trochu zahabene.

„Som rád, že si sa vrátil,“ usmial sa cechmajster. „Veľmi rád. Je tu niekoľko mladých ľudí, ktorí by šli s tebou. Možno: by ste vedeli strhnúť všetkých. Ej bodaj by sa vám to podarilo!“ vzdychol si Slavkovský.

Žigmund Moes nevedel presne, na čo starý mäsiarsky cechmajster naráža, ale ani sa na to nevypytoval. Odrazu ho prikvačila taká únava, že sa sotva dotiahol do postele.

„Pôjdeš znova pracovať do zlatníckej dielne?“ spýtal sa ho opatrne Slavkovský.

Mladý muž ešte súhlasne prikývol a potom sa už otočil chrbtom k svieci.

Starý majster chvíľu nad ním postál a potom ticho vyšiel z domu. Najbližšou uličkou zamieril na Hradnú ulicu. Tu býva richtár Žigmund Moes starší a oproti jeho domu je zlatnícka dielňa. Slavkovský vedel, že len tam nájde starého Moesa. Cez deň pracuje na radnici, po večeroch a často aj po nociach v dielni. Doháňa, čo zameškal, lebo zlatníckych majstrov je v Kežmarku málo.

Mohutný muž prekvapene vzhliadol na prichádzajúceho. Nečakal ho v takú neskorú hodinu.

„Vrátil sa ti syn, Žigmund,“ povedal hosť.

Richtár mlčky položil nástroj na stôl. Mlčal a pozeral na Slavkovského.

„U mňa spí,“ pokračoval starý muž.

„Kedy prišiel?“

„Predvečerom. Chcem ťa o niečo poprosiť, Žigmund. Nič mu nevyčítaj. Aj on hodne prežil. Predstav si, pozerám na neho a on ti má už sivé vlasy. A taký mladý!“

„Čo by som mu mohol vyčítať?“ povedal ticho richtár. „Len by som ho chcel vidieť.“

„Pod,“ povedal Slavkovský ochotne.

Sotva stačil richtárovmu kroku, tíšil ho celou cestou, aby ne-dajbože nezobudili unaveného pútnika.

Mladý Moes spal. Hlboko, neprítomne. Necítil otcov pohľad, nepočul nijaké slovo.

„Nevieš, či zase neodíde?“ zasadol richtár k stolu.

„Ostane tu. Sám mi hovoril.“

Otec za dlhé roky synovej neprítomnosti mal kedy ľutovať, že mu bránil v láske. Keby bol tušil, ako sa to skončí... Pri práci ešte ako-tak zabudol na starosti, ale noci boli niekedy nekonečne dlhé a ťažké, nemohol spávať, tlačila ho mora. Preto radšej pracoval i hlboko do noci.

„Neboj sa, Žigmund,“ povedal Slavkovský. „Všetko sa obráti na dobré.“

„Kiež by si mal pravdu,“ odpovedal ticho Moes.

Aj on tykal starému majstrovi, hoci by mu mohol byť synom. Chvíľu obaja mlčali.

„Ostaň tu na noc,“ vyzval ho Slavkovský.

„Nie, Gašpar. Bude lepšie, keď odídem,“ odmietol richtár ticho, ale rozhodne.

Slavkovský viac nenaliehal. Vedel, že zajtrajší deň bude pre oboch ťažký. Aj pre otca, aj pre syna.

Brány kežmarských domov boli starostlivo zatvorené, podopreté drúkmi, aby každému nepovolanému zabránili vo vstupe.

Mosty od mestských brán sa dávno povyťahovali, strážcovia sa zhromaždili okolo ohňov. Nik sa nestaral o to, či niekto neostal za mestskými múrmi. Ľudia sa predsa dávno vrátili. Kto by si trúfal v túto noc chodiť po vonku, dnes predsa stali bosorku a ostatné chystajú oslavu na jej privítanie. Veru, volajako prudko sa schladilo, hoci ešte poobede bolo celkom pekne.

A predsa jeden občan mesta nocoval za bránami. Chodil po Aasfleckene odháňal krkavce a havrany od bezhlavého tela. Chodil a preklínal. Všetkých. Aj seba.

Do svitania bude musieť odtiaľto zmiznúť. Prídu katovi pomocníci, aby bezduché telo zakopali niekde za cintorín, mimo vysvätej zeme. A keby ho tu uvideli...

Bol to Viktor Kluger. Doktor Kluger.

2

Dielňa zlatníckych majstrov bola zaliata slnkom, ktoré voľne prenikalo cez veľké sklenené okná. Hneď pri nich stáli pracovné pulty majstrov s nákovami. V tmavšom kúte boli pecky na varenie kovu a na stenách boli rozvešané rôzne kladivá a kladivká, rydlá, veľké i najmenšie pilníky a pilníčky.

Do tejto starootcovskej dielne prišiel pracovať Žigmund Moes mladší. Okrem neho boli v Kežmarku ešte dvaja zlatníci majstri: Žigmund Moes starší a jeho brat Július. Ale väčšinou pracoval len Július s tovarišom Dominikom a učňom Danielom. Staršieho Žigmunda Moesa viac zamestnával jeho richtársky úrad.

O autorke

Nora Baráthová (* 7. jún 1944, Kežmarok) je slovenská spisovateľka, historička a autorka literatúry pre deti a mládež.

Jej práce sú venované tak dospelým, ako aj mládeži. V literatúre pre dospelých sa venuje najmä témam z histórie Spiša, v dielach pre mládež sa venuje súčasným problémom mladých ľudí a tiež sa tu prejavuje jej silný cit pre pozorovanie a sklon k sentimentálnosti.

Od roku 1965 začala písať prvé odborné články o kežmarskej histórii, histórii jednotlivých pamiatok, literárnej histórii, národopisu, židovských dejín atď. Do roku 2020 jej vyšlo 43 samostatných prác; bola iniciátorkou, zostavovateľkou a spoluautorkou piatich dielov monografií o Kežmarku, ktoré sa v súťaži Kronika Slovenska a Prešovského samosprávneho kraja vždy umiestnili na niektorom z prvých troch miest.

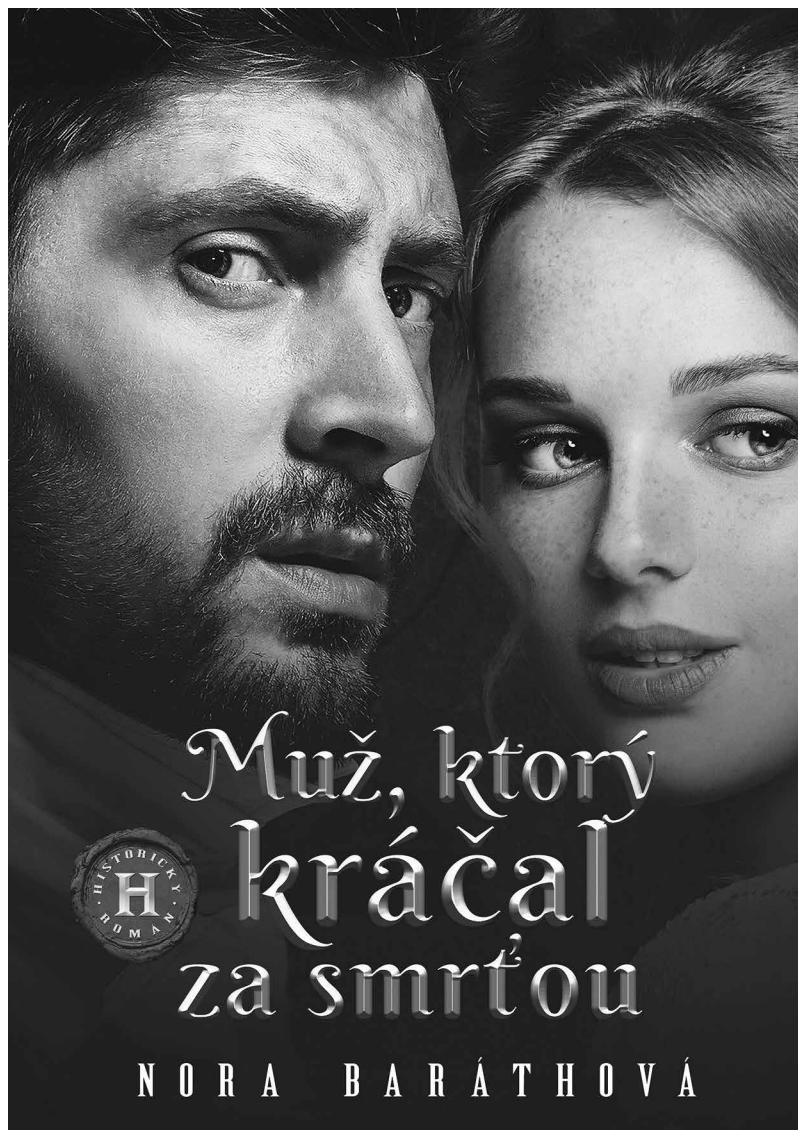
V roku 1967 jej vyšiel literárny debut pre mládež *Ad revidendum*, kde sa odvážne pustila do socialistického školstva, najpopulárnejší bol román *Najlepšia trieda* (1983), ktorý už nestihli sfilmovať.

Do roku 2023 jej vyšlo celkovo 20 beletristických kníh pre mládež a historických románov (história Spiša, Levoče a Kežmarku) ako napr. *Muž, ktorý kráčal za smrťou*, *Aj zradcom sa odpúšťa*, *Nepokojné mesto*, *Meč a srdce* (získal prémiu Klubu nezávislých spisovateľov). Tiež beletristické spracovanie štúdií P. O. Hviezdoslava (*Študent* – bol sfilmovaný), príbeh nespl-

nenej lásky kežmarského profesora Jána Chalupku a barónky Babetty von Wieland (*Nelutujem, že som milovala* – časti boli sfilmované), dobrodružný život známeho európskeho vedca a spišského rodáka Dávida Frölicha (*Dávid Frölich*); potom zobrazila aj začiatky kresťanstva v románoch *Bud' vôľa Tvoja* a *Stretol som Ho* atď.

V roku 2012 dostala od ministra kultúry SR Cenu Andreja Kmeťa za mimoriadny prínos v oblasti histórie. Od roku 2009 až doteraz je členkou Asociácie organizácií spisovateľov Slovenska – Klubu nezávislých spisovateľov.

Nora Baráthová

Muž, ktorý kráčal za smrťou

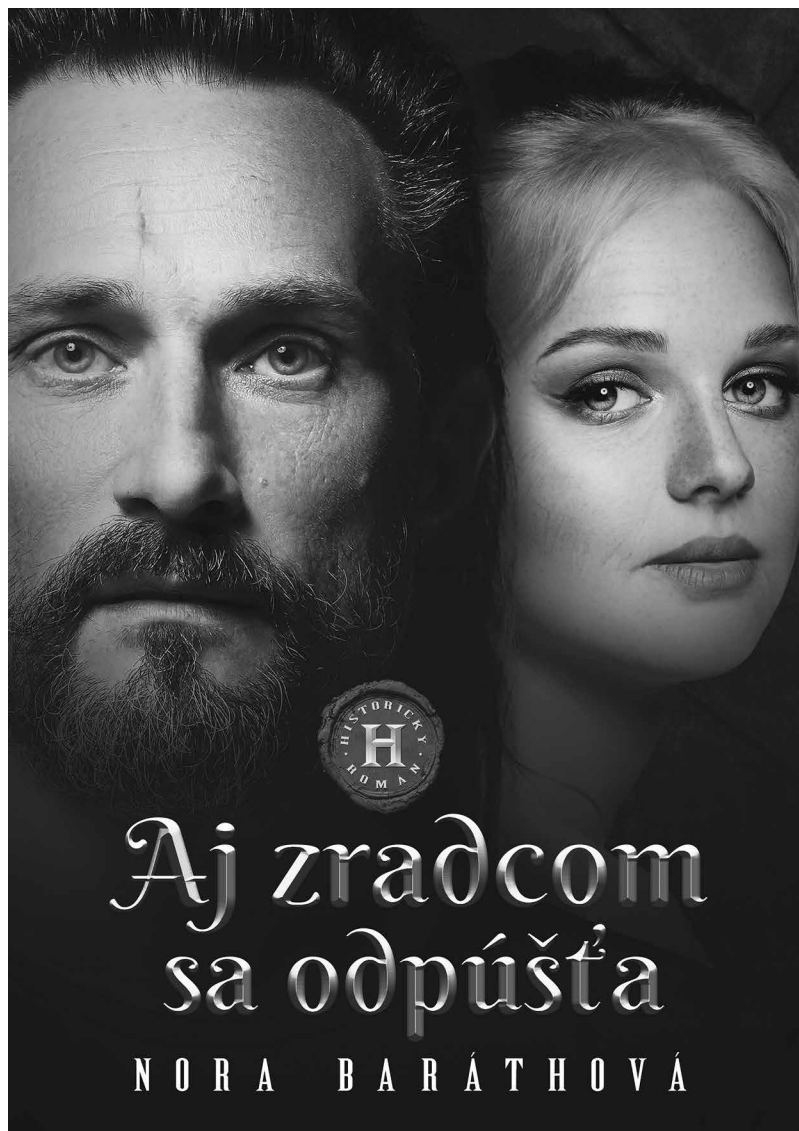
1. diel série

Manželku a slobodu miloval viac ako svoj život. Katom hrdo pozeral do očí a nič z toho, čo urobil, neľutoval. Aj takýto bol richtár Jakub Kray.

Mnohí uhorskí šľachtici na čele s kniežaťom Františkom Rákócziom II. povstali proti cisárovi, ktorý utláčal ich aj mešťanov. Na stranu kniežaťa sa pridáva aj Jakub Kray. Pre svoj ľud chce iba rovnosť, spravodlivosť a lepší život. Podarí sa mu to vybojovať? Na neľahkej ceste za svojimi ideálmi sa stretáva so statočnými bojovníkmi, ale i zradcami. Niektorí sú dokonca bližšie, akoby si myslel.

V meste zanecháva milovanú manželku Máriu a odchádza slúžiť kniežaťu. Prekoná ich láska dlhé odlúčenie? Oстане Mária stáť po jeho boku, alebo podľahne mužovi z minulosti?

V historickom románe od Nory Baráthovej sa preniesiete na začiatok 18. storočia, do obdobia krutých habsburských povstaní poznačených víťazstvami či zradami, ale aj láskou a odvahou.

Aj zradcom
sa odpúšťa

N O R A B A R Á T H O V Á

Nora Baráthová

Aj zradcom sa odpúšťa

2. diel série

Bez ľútosti ho poslal na šibenicu. Zradil priateľstvo, mesto i vlastnú česť. Martin Dévay sa postavil na nesprávnu a temnú stranu. Zatúžil po pomste, ktorú aj dokonali. Jakub Kray je mŕtvy a zradcovi už nič nestojí v ceste za mocou a dávnou láskou.

Strhujúci príbeh sa odohráva na začiatku 18. storočia. V krajine doznieva neúspešné Rákocziho povstanie a nádej na lepšiu budúcnosť sa rozplynula. Do života ľudí sa pomaly vracajú trpké cisárske nariadenia a buriči musia byť potrestaní. Mešťania sa ešte nestihli spamätať z Dévayovho podrazu a vojenského plienenia a už musia čeliť zúriacej morovej epidémii. Podarí sa im zachrániť si život? Pomôžu im staré babské rady? Dokáže Krayova rodina odpustiť bezcitnému zradcovi Dévayovi? A je vôbec možné zabudnúť na veľkú krivdu?

Historický román *Aj zradcom sa odpúšťa* od spisovateľky a historičky Nory Baráthovej je voľným pokračovaním románu *Muž, ktorý kráčal za smrťou*.

Meč a srdce

NORA BARÁTOVÁ

Nora Baráthová

Meč a srdce

4. diel série

Prichytení votrelci utekajú z mesta nahí, protivníci strieľajú tvarohovými guľami, kat si brúsi meč. Neustále súperenie a storočná vojna medzi slobodnými kráľovskými mestami neutícha.

Príbeh sa začína husitským plienením spišských miest v 15. storočí. Nešťastnú situáciu využijú vo svoj prospech mestskí predstavitelia a ich dôkladne premyslené klamstvo ešte viac rozdúcha vášne. Vážne zmeny sa dejú aj na pôde cirkvi, kam prenikajú reformačné myšlienky Martina Luthera.

Vo víre mocenských a náboženských bojov sa nečakane objaví láska. Dokáže vzťah dvoch mladých ľudí zo znepriatelených miest priniesť mier? Alebo práve naopak, vystupňuje napätie? Podarí sa odhaliť dlhoročné klamstvo a nastoliť spravodlivosť?

O tom všetkom sa dočítate v historickom románe od spisovateľky Nory Baráthovej, ktorá opisuje dobové udalosti nielen s vážnosťou, ale aj humorom.

Nepokojné mesto

Všetky práva vyhradené. All rights reserved.

Vydalo vydavateľstvo JADRO.SK s.r.o. Kežmarok v roku 2023
www.jadro.sk

Text: © PhDr. Nora Baráthová

Obálka: © Cover Art by Benin Basim, Depositphotos

Sadzbu zhotovil: Jaroslav Šleboda – JADRO, www.lacna-tlac.sk

Korektúra: Mgr. Veronika Michalčíková

Technický redaktor: Jaroslav Šleboda

Počet strán: 416

Vydanie: druhé, 2023

ISBN 978-80-89426-89-8

ISBN 978-80-89426-90-4 PDF

ISBN 978-80-89426-91-1 EPUB

ISBN 978-80-89426-92-8 MOBI

9 788089 426898

Vyplienené domy, utláčanie mešťania a bezcharakternosť panovníka, ktorý sa nezastaví pred ničím. Slobodné kráľovské mesto trpí dlhé desaťročia pod krutovládou rodu Thököly, najhorších zemepánov, akých si mohlo priať. Inak tomu nie je ani v polovici 17. storočia. Hradný pán Štefan Thököly odmieta mešťanom uznať akékoľvek práva.

Poslednou nádejou pre trpiaci ľud je Žigmund Moes. Do nepokojného mesta sa vracia po rokoch. V hlave mu víria bolestné spomienky na nebohú milovanú Máriu. Ťažké srdce má aj na otca, ktorý bránil ich veľkej láske. Moes teraz stojí pred neľahkou úlohou – vrátiť do ulíc mesta pokoj. Na ceste za slobodou sa stretáva s intrigami a trpkou chuťou peňazí. Za práva mesta bojuje spolu s mešťanmi najlepšie, ako vie. Oporu má v mladej Judite, ktorá však miluje hradného vojaka. K tomu všetkému v nepokojnom meste vyčína tajomný vrah, ktorý siahne aj na jeho život.

Podarí sa Moesovi vydobýť drahocennú slobodu a vrátiť do mesta pokoj? Zvíťazí statočnosť nad mocou peňazí? Zmieri sa so svojim otcom a nájde ešte lásku?

ISBN 978-80-89426-89-8

9 788089 142689 8